

женъ първенъ да ги съзрѣ и обѣемне съ свой духъ, спорядъ естествено-то ѳмъ предназначеніе: — длѣженъ е сирѣчь да си скрои и начертае *планъ-шъ* по който онъ мисли да слѣдова и да дѣйствова. Въ такъвъ случай, зара-та на истина-та и на добро-то трѣба да му свѣти чрезъ формы-тѣ пространства и времены, както чрезъ еднаъ призмѣ и да го управлява въ дѣйствія-та му. — Въ туй и состои *характеръ-шъ на сознание-шо* на единъ теоретическій умъ; и чрезъ това се обѣяснява; защо единъ теоретическій умъ всякога се стреми да съзрѣ сѣщность-тѣ на явленія-та, да иска *единство* въ множество-то, и да вижда *общо-шо* въ чѣстности-тѣ. Тія характерически черти на сознание-то составляватъ суммѣ-тѣ на условія-та, безъ които не може да бѣде никакво едно *сисшмашическо* построеніе на какво да е наше знаянѣ.

Нашій умъ съзира *истинѣ-шѣ* и *добро-шо* въ видимій тойзи свѣтъ, но не може изведнѣждъ да съзрѣ тѣхнѣ-тѣ сѣщность въ предмети-тѣ му, а съзира само *единство-шо* ѳмъ въ блѣскави-тѣ отраженія, или все едно, въ естество-то на нѣща-та. Человѣкъ обаче, созданный по Божьѣ приликѣ, не се благодари само съ едни такива отраженія на *истина-ша* и на *добро-шо*, онъ си напругѣ умъ-тѣ за да издири ѳ сознае въ единъ извѣстенъ предметъ първообразно-то ѳмъ *единство* (прототипъ-тѣ ѳмъ); и, като снема отъ него покровъ подиръ покровъ, стреми се да уголи и да упознае неговѣ-тѣ сѣщность; при всички-тѣ впрочемъ свои усилія, увеличва само суммѣ-тѣ на познанія-та си за него, никакъ же не може да постигне неговѣ-тѣ сѣщность. И тѣѳ, идея-та на *истина-ша* и на *добро-шо* е едно неизмѣняемо въ *измѣняемо-шо*; сирѣчь, една душа въ едно тѣло. А понеже измѣняемо-то и тѣлесно-то сѣ различни *познанія*, които мы за нѣщо придобывамы: то познанія-та